

Tweeduizend jaar geleden schreef de Romeinse dichter Ovidius de *Metamorfosen*. Het is een dik boek, eigenlijk één lang gedicht, over de geschiedenis van de wereld zoals de mensen die toen kenden. Maar het is geen écht geschiedenisboek: er staan geen saaie feitjes in, maar verhalen.

De hoofdpersonen zijn de Romeinse goden. Ze zijn onsterfelijk en hebben superkrachten. In menselijke gedaante lopen ze op aarde rond en bemoeien ze zich overal mee. Behalve goden spelen ook helden, nimfen, monsters en gewone mensen een rol.

Het woord 'metamorfose' betekent gedaanteverwisseling. In bijna elk verhaal komt er wel een voor. Mensen veranderen in planten, bomen, stenen of dieren: de goden draaien er hun hand niet voor om.

Woord vooraf

In dit boek zijn drieëntwintig verhalen uit de *Metamorfosen* opnieuw verteld. Want ook al zijn ze al zo oud, de verhalen gaan nooit vervelen. Er wordt ruziegemaakt en weer bijgelegd, er wordt gepest en geholpen. Bij ons gaat dat ook zo. Gevoelens van jaloezie en liefde, overmoed en angst, verdriet en geluk waren tweeduizend jaar geleden niet anders dan nu. En dan zijn er nog de avonturen – soms droevig, vaak mooi, meestal grappig of dwaas. Het is nooit saai bij de Romeinse goden!

Al tweeduizend jaar hebben Ovidius' verhalen mensen geïnspireerd tot het schrijven van toneelstukken en boeken, het componeren van muziek en het maken van schilderijen en beeldhouwwerken.

Veel personen uit de *Metamorfosen* zijn daarvoor bekend gebleven: koning Midas met zijn ezelsoren, Ariadne en haar draad, Orpheus in de onderwereld en Icarus met zijn vleugels van bijenwas, om er maar een paar te noemen.

Dit boek sluit graag bij die traditie aan, maar wel in de taal van nu.

Ergens in Arcadië,
met bos
zover het
oog maar reikt,
woont een nimf
die sprekend
op de jachtgodin
Diana lijkt.

Net zo
gracieuus en snel
beweegt de nimf zich
door het woud.
Háár boog is gemaakt
van hoorn.
Die van Diana
van puur goud.

Syrinx heet de nimf.
Ze imiteert
getrouw
de jachtgodin:
zelfde kleding,
pijl en boog,
ook zij heeft in een man
geen zin.

Veel opdringerige
saters
of een god
op avontuur
maken
deze kuise nimf
het leven soms
behoorlijk zuur.

Op een dag ziet
bosgod Pan
de nimf en wordt
op slag verliefd.
En hij roept naar haar:
'Hé schat!
Kom in mijn armen,
alsjeblijft!'

Syrinx

Maar die schuwe
Syrinx is zo iets
natuurlijk
niet van plan.
Snel vlucht zij
de velden in
met achter zich
de wilde Pan.

Zij komt
bij een woeste stroom.
Geen hond waagt
hier de oversteek.
En haar achtervolger
nadert!
O, wat nu?
denkt Syrinx bleek.

'Waternimfen,
help me toch,'
smeeft Syrix.
Ze is in paniek.
'Maak mij alsjeblieft
onzichtbaar
voor die
irritante freak.'

Dan grijpt
bosgod Pan haar vast,
maar nee,
haar pakken kan hij niet.
Bliksemsnel
veranderen
de nimfen
haar in waterriet.

Als de god
met veel gezocht
zijn boosheid
en frustratie uit,
maakt zijn adem
door het riet
een klagelijk
en hees geluid.

Wat een wonderlijke
toon! denkt Pan,
die vlug
wat stengels snijdt
en met bijenwas
verlijmt:
de eerste panfluit
is een feit.

Dus zo vergezelt
de nimf
de bosgod,
tegen wil en dank.
Zonder dat hij 't weet
hoort hij
nimf Syrix' stem
in elke klank. |

